

Жената бѣше пребрадена, съ тежка цедилка на гърбъ, и носѣше въ ржка гърненце съ дрѣжка отгоре, вързано съ бѣла кърпица на гърлото.

Тя отвърна, безъ да вдига глава, и по гласътъ ѝ личеше, че се усмихва кротко:

— На мжжъ пжтъ се не минава.

Моятъ другаръ нервно махна съ ржка, дрѣпна ме и ние прекрачихме предъ жената. Тя дочака да минемъ, отново забърза по пжтечката и се изгуби между царевицитѣ.

Ние продължихме бавно нагоре по пжтътъ. Р. мълчеше. Веждитѣ му бѣха сбрани, и една остра гънка свиваше устнитѣ му. Нѣколко минути минаха така. Найсетне, той спрѣ срѣдъ пжтя, обърна се и каза съ сухъ, пресѣченъ гласъ:

— Видѣхте ли?.. Не мога да понасямъ тоя нашенски обичай, не мога!

Азъ го погледнахъ учудено.

— Да, да, колега!.. Наистина ви казвамъ, не мога!.. По-рано, нѣкога, и азъ като васъ не обръщахъ внимание, не забелязвахъ... Но отъ години насамъ, когато се случи такава среща, усѣщамъ, — той спрѣ една секунда, и наведе глава, —